

which are existing in the interfering areas, till the present day they are a difficult object of investigation and their description remains an actual problem of the Slavic Philology.

The purpose of the work is the description of some grammatical features of the proper names in the Ukrainian South-Bessarabia dialects. The tasks include identifying heuristic potential of the proper names for the Ukrainian South-Bessarabia dialects' characterization and classification. The object of research is the proper names as a lexico-grammatical class, the unit of the grammatical system of investigating dialects. The subject of research is the grammatical features of this class, their genetic importance, dynamics and area relevance. The author comes to the conclusion that the dialectal characteristics of the proper names' derivation and inflexion have the genetic and dynamic significance. Prospect for further investigation suggests the extension of the proper names' grammar information as a source of the Ukrainian South-Bessarabia dialects' classification.

Key words: proper names, derivation, inflexion, dialectal features, the Ukrainian dialect.

Надійшла до редакції 11.06.2015

УДК 811.161.2'81'373.3

В. В. Котович

кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри філологічних дисциплін та МВПШ
Дрогобицького державного педагогічного
університету імені Івана Франка
e-mail: virako@ukr.net

ЛІТОПИСНІ ОЙКОНІМИ ГАЛИЧИНИ: ПРИНЦИПИ НОМІНАЦІЇ

У статті проаналізовано літописні ойконіми, локалізовані на теренах колишнього Галицького та Галицько-Волинського князівств і засвідчені в Лаврентіївському й Іпатіївському літописах. Окреслено спроби ідентифікувати колишні поселення з сучасними галицькими населеними пунктами; з'ясовано походження ойконімів; розглянуто принципи їх номінації.

Ключові слова: Галицьке князівство, Галицько-Волинське князівство, ойконім, принцип номінації, топонімотвірна модель.

Історична територія Західної України — Галичина — сьогодні охоплює Львівську, Івано-Франківську та Тернопільську (крім її північної частини) області України. Найдавнішими самостійними державними утвореннями цього краю було Галицьке (1084–1199 рр.) та Галицько-Волинське (1199–1349 рр.) князівства. Низка поселень Галицької землі народжувалася ще в дописемну епоху. А далі історичні назви прадавніх галицьких міст і сіл фіксували найдавніші літописні джерела. І хоча документи зберегли писемні свідчення лише про окремі з них, лінгвістичний аналіз таких ойконімів дає змогу простежити процес колонізації краю, з'ясувати основні принципи, за якими здійснювалося називання найдавніше заселених людиною об'єктів.

Мета нашої розвідки — розглянути способи номінації поселень, засвідчених літописами періоду Галицького та Галицько-Волинського князівств, проаналізувати принципи їх номінації.

Досягнення окресленої мети вимагає вирішення таких **завдань**: максимально повно зібрати літописні ойконіми Галицького та Галицько-Волинського князівств; розглянути ойконімотвірні моделі, у межах яких засвідчено галицькі ойконіми; з'ясувати, за якими принципами здійснювалася номінація літописних ойконімів.

Об'єктом дослідження є літописні ойконіми Галицького та Галицько-Волинського князівств, а **предметом** аналізу стали принципи їх номінації.

Ойконіми — особливий клас власних назв передусім тому, що виконують у житті людини особливу функцію. Засновники чи першопоселенці завжди іменували поселення, взявши за основу якусь характерну, ключову ознаку. З плином часу первісний мотив номінації дуже часто міг загубитися. Тоді або створювалися домисли-легенди (так народилася народна етимологія), або велося ґрунтовне синхронно-діахронне дослідження ойконіміїної системи загалом та конкретного ойконіма в межах цієї системи зокрема, що, зрештою, і приводило дослідника до реальної версії походження назви населеного пункту.

Ключ до розуміння походження ойконіма ховається в словотворі, а не в семантиці. Ця думка, сформульована колись проф. Ю. Карпенком, стала аксіомою для ономастів. «Інтерес до словотвору не заперечує семантичних студій, встановлюючи лише відповідну ієрархію. Словотвір відбиває передусім загальні властивості, а семантика — індивідуальні. Загалом у семантиці відбивається те ж, але — опо-

середковано, через словотвір. Тому необхідною умовою успішних семантичних студій топонімії є її попереднє словотворче вивчення. Нерозуміння цього призводило в минулому до серйозних топонімічних помилок. І навпаки, безперечні успіхи вітчизняної топоніміки протягом останніх десятиліть значною мірою зумовлені тим, що увага дослідників від коренів географічних назв звернулася до їх будови. Доскональне ж виявлення будови назви значно полегшує прочитання її семантики» [6, с. 43].

Як правило, заселені людиною об'єкти іменувалися за приналежністю до певної особи; за назвою людей, що жили в тих поселеннях; за відношенням населеного пункту до інших примітних на території об'єктів; за типом, формою, розміром, функцією тощо [1, с. 296]. Д. Бучко чітко виокремив чотири принципи, за якими здійснювалася номінація поселень в Україні: через відображення в їх назвах зв'язку з іменуванням окремої особи або групи осіб; через відображення в їх назвах зв'язку з назвами сусідніх (у рідкісних випадках віддалених) географічних об'єктів; через відображення в їх назвах індивідуальних особливостей (ознак) самого населеного пункту; через відображення в їх назвах економічно-виробничих, суспільно-політичних факторів та пам'ятковості [1, с. 348].

З-поміж літописних галицьких ойконімів найбільше число тих, що були номіновані через відображення в їх назвах зв'язку з іменуванням окремої особи. Найдавніші серед них — посесивні утворення на **-*їь**. Приналежність об'єкта особі, виражена в назвах з таким формантом, вказувала на архаїчну індивідуальну приналежність. У назві міста закріплювалося ім'я родоначальника, вождя, князя, іншої відомої особи. Іпатіївський та Лаврентіївський літописи фіксують п'ять ойконімів на **-*їь** прадавніх земель Галицької та Галицько-Волинської: *Галич* — «И не пустиша гостей из *Галича*, ни людей, от Перемышли, и не бысть соли во всей Русской земли» [11, с. 151–152] (*Галич* + **-*їь** > *Галич* [8, с. 77–79]); *Збираж* (*Збараж*) — «воева около Моклекова и *Збыража*» [12, т. II, с. 731] (*(И)збирад* + **-*їь** > *(И)збираж* > *Збираж* > *Збараж* [8, с. 79–80]); *Теребовль* (*Теребовля*) — «роздають Всеволодь города. Двду Володимерь. Ростиславичема Перемышль. Володареви *Теребовль* Василкова» [13, т. I, с. 257] (*Теребов* + **-*їь** > *Теребовль* [8, с. 80–82]); *Толмач* (*Тлумач*) — «Даниль же изииде... из града и быша противну *Толмачю*» [12, т. II, с. 734] (**Толмак* + **-*їь** > *Толмач* > *Тлу-*

мач [8, 82]); *Удечь (Жидачів)* — «Иже бѣху пошли съ солью из *Удеча*, и многы человекы снимаху съ дровъ и кола, иже бѣ вода възметала, много же инии потопе, и бысть в нихъ жатва дорога рамѣно на ту зиму» [12, т. II, с. 524] (**Удек* + **-*јь** > *Удечь* > *Зудечь* > *Жидачів* [8, с. 82–84]).

Ойконімів на **-*јь** (**-*ја**, **-*је**) у прадавньому Галицькому краї було набагато більше, але інші назви поселень не потрапили до історичних джерел того часу. Додамо тільки, що в реєстрі поселень Галицької землі 1670 року Д. Бучко виявив уже 42 ойконіми, утворені за цією архаїчною моделлю [1, с. 349].

Виникнення давньої загальнослов'янської ойконімотвірної моделі з суфіксами **-ов** (> **-ів**), **-ов-а**, **-ов-е**, **-ин**, **-ин-а** припадає на період пізньої слов'янської колонізації, формування феодальних відносин, утворення класового суспільства. Такі посесиви інтенсивно з'являються у XII ст. і пізніше, коли починають відмирати присвійні назви на **-*јь** (**-*ја**, **-*је**) [14, с. 83].

У давніх літописах удвічі більше зафіксовано галицьких ойконімів на **-ів**, **-ин**: *Андрѣєвъ* — «Данило воева околѣ Люблина... Василко... околѣ Бѣлоє, дворьскыи же оңдрѣи. по Сѣну. а Вышата воева Подъгорьє... Лѣхове... воеваша околѣ *Андрѣєва* [12, т. II, с. 796] (*Андрій* + **-ів** > *Андрієвъ* [7, с. 15–16]); *Большеєвъ* — «Петрови же выѣхавшю. из Галича и бѣ ему оуже вечерь. и леже оу *Большеєвъ* [12, т. II, с. 463] (*Больш* + **-ів** > *Большеєвъ* [7, с. 16]); *Даниловъ* — «и приде Каменцю Изѣславлю звѣтъ Ѧ. видивъ же Кремѣнѣць и градъ *Даниловъ*» [12, т. II, с. 786] (*Данило* + **-ів** > *Данилів* [7, с. 16]); *Кучелминъ* — «и поиде къ *Кучелмину*... и отуда к Оушицы» [12, т. II, с. 497] (**Кучелма* + **-ин** > *Кучелмин* [7, 16–17]); *Львовъ* — «*Левъ* розмета. Даниловъ и Стожекъ. о҃втолѣ же послав. *Лвовъ* розмѣта» [120 т. II, с. 849] (*Лев* + **-ів** > *Львів* [7, с. 17]); *Микулинъ* — «и ко Корьдну ходихъ. а. ю зиму и пакыпо Изѣславличихъ за *Микулинъ*» [13, т. I, с. 248] (*Микула* + **-ин** > *Микулин* [7, с. 17]); *Моклековъ* — «потом же Лестько не можаша приѣти Галича. но шедъ воева... околѣ *Моклекова*, и Збыража и Быковень звѣтъ быс Лѣхи и Роусю [12, т. II, с. 730] (**Моклек* + **-ів** > *Моклеків* [7, с. 17–18]); *Рогожина* — «Даниль же затворисѣ в Галичѣ... потом же приде рѣть подъ городъ Каломанъ. и Лѣховѣ. И многуо бою бывшю. на Кровавомъ бродоу.. не могоша стояти. идоша за *Рогожиноу*... на Мьстислава» [12, т. II, с. 733–734] (**Рогожа* + **-ин-а** > *Рогожини* [7, с. 18]); *Станьковъ* — «и тако скупѣсѣ. всѣ оу Володимирѣ пои-

де кь *Станкову*» [12, т. II, с. 466] (*Станко* + **-ів** > *Станків* [7, с. 18]); *Щекътовъ* — «Ростислав... выбѣже из Галича. до *Щекотова*» [12, т. II, с. 793] (**Щекот* + **-ів** > *Щекотів* [7, с. 18]).

Тож десять літописних ойконімів прадавньої Галичини — посесивні утворення на **-ов** (> **-ів**), **-єв** (> **-ів**), **-ин**, **-ин-а** від слов'янських автохтонних відкомполитних власних особових назв (*Большеєвъ*, *Станьковъ*), від слов'янських автохтонних відапелятивних власних особових назв (*Кучелминъ*, *Львовъ*, *Моклековъ*, *Рогожина*, *Щекътовъ*) та від церковно-християнських імен (*Андрѣєвъ*, *Даниловъ*, *Микулинъ*). Низка давніх антропонімів не засвідчена відомими нам ономастиконами. І саме наявність літописних ойконімів дає змогу переконатися, що в колишньому іменнику побутували слов'янські автохтонні особові власні назви **Кучелма*, **Моклек*, **Рогожа*, **Щекот*.

Ойконіми, номіновані через відображення в їх назвах зв'язку з назвами інших географічних об'єктів, тобто за другим з окреслених вище принципів, утворені лексико-семантичним способом, що реалізовувався двома шляхами — трансонімізацією (переходом одного виду оніма в інший) та онімізацією (переходом загальної назви у власну). Процес трансонімізації ставимо на перше місце, бо дотримуємося думки, що ойконіми, однойменні з назвами просторових одиниць, тобто з назвами місцевостей, виникли не безпосередньо від однойменних апелятивів, а від омонімних власних назв цих місцевостей, тобто шляхом трансонімізації мікротопонімів [1, с. 403]. Такими є літописні *Броды*, *Бѣлзъ*, *Коломыя*, *Соли*; *ВишньА*, *ТисмАницА*.

Броди (*Броды*) — місто на межі Галицької та Волинської земель, теперішній районний центр Львівської області, засвідчено Лаврентіївським літописом у другій половині XI ст.: «кь Ярополку совокуплѣтисА на *Броды*» [13, т. I, с. 248].

Л. Масенко виводить назву колишнього поселення від давньоруського апелятива *броди* «броди, шляхи, проходи» [4, с. 24]. Таку ж думку підтримує і В. Нерознак, наголошуючи, що топооснова *Брод-* у топонімії Давньої Русі засвідчена неодноразово, а давньоруське *брод* означало «місце водяної перепони, яку можна перейти вбрід» [10, с. 27]. Не відкидаючи названих версій, М. Худаш говорить про можливість відантропонімного творення ойконіма, припускаючи, що це може бути первісно плуральна родова назва від особової назви *Бродъ* зі значенням *броди* — «рід чи піддані *Брода* > поселення, яке заселяють бро-

ди (антропонім *Бродь* < *Бродиславъ* засвідчено як іменословом М. Морошкіна [9, с. 27], так і польськими та чеськими ономастиконами) [16, с. 247]. Щодо останньої думки, то гадаємо, що вона — тільки припущення, а щодо попередніх, то вважаємо за необхідне уточнити: не безпосередньо апелював *броди*, а мікротопонім *Броди* «мілке місце в річці, через яке можна перейти вбхід» дав назву літописному ойконіму.

Таким же шляхом найменовано і *Белз* (*Бѣлзѣ*), місто в Галицькій землі, сучасне городище в урочищі Замочок, передмістя міста Белз Сколівського району Львівщини, засвідчене Лаврентіївським літописом 1030 року: «Ярославъ *Бѣлзѣ* вЗаль» [13, т. I, с. 149].

Л. Масенко наводить цілу низку апелювативів з посиланням на М. Юрковського, Я. Ісаєвича, С. Роспонда та ін. (українське бойківське *беўз* «глибока, заросла долина потоку; глибока прірва, провалля, урвище; крутий схил гори»; *беўза* «глибоке провалля, глибока вода»; *бевз(а)* «болотяна місцевість, болотяне місце в річковій долині») [4, с. 27]. В. Нерознак за Я. Рудницьким говорить про такі ж апелювативи: *беўза* «глибока пропасть, вода»; *беўз* «глибоке, заросле травною русло потоку» [10, с. 35]. Отже, апелюватив *белз* став базовим для мікротопоніма *Белз*, а останній послуговував творенню назви давнього міста.

Коломия (*Коломыя*), сучасний райцентр Івано-Франківщини. Назву вперше засвідчено 1240 року Іпатіївським літописом: «Доброславоу же рекошу. вдахъ има *Коломыю*» [12, т. II, с. 790]. Д. Бучко, Л. Гумецька, Л. Масенко, В. Нерознак одностайні як у зв'язку назви поселення з апелювативом *коломия* «глибокий вибій, наповнений водою» [2, т. II, с. 272], так і в неприйнятті версії В. Никонова, С. Роспонда про утворення ойконіма від прийменникової конструкції «коло + Мия», де Мия — нібито друга назва ріки Прут [1, с. 214].

Кажучи про посередництво мікротопоніма *Коломия* при творенні ойконіма, додамо і припущення Л. Гумецької про можливість перенесення назви річки *Коломия* на назву поселення. Річка *Коломия* зустрічається на польській мовній території, а Я. Карлович нотує діалектне *колотује* в множині, яке пояснює буквально так, як і Б. Грінченко [3, с. 39].

Галицьке поселення *Соли* (*Соли*) тепер не простежується. Зазначивши, що воно знаходилося в Підкарпатті, дослідники припускають, що це може бути теперішнє село Стара Сіль Старосамбірського району Львівщини [4, 144]. В Іпатіївському літописі 1255 року вказано: «слышав же Левъ. юко Федоръ посланъ ѿ него ко *Солемь*» [12 II, 830].

Соляні поклади, якими здавна славилась Галицька земля, дали назву численним мікротопонімам, а ті — багатьом ойконімам краю.

Шляхом трансонімізації гідроніма *Тисмениця* утворено ойконім *Тисмениця* (*ТисмАниця*). Хоча теперішній районний центр *Тисмениця* Івано-Франківщини вперше був засвідченим Іпатіївським літописом 1144 року: «на тоу же зиму въшедшу Володимироу в *ТисмАничю* на ловы» [12, т. II, с. 316], а однойменний гідронім — лише пам'ятками XV ст. [15, с. 565], саме останній став базовим для творення назви поселення. Л. Масенко з посиланням на Я. Розвадовського, О. Трубачова, С. Роспонда пов'язує ойконім з індоевропейською основою **teus-* «тихий», а спорідненість назви поселення з гідронімом *Тесмень*, утвореним за допомогою суфікса *-men-* від давньоруського *тесати*, *тесъ* «зарубка на деревах для позначення межі» із загальною вихідною семантикою «порубіжжя, межа» вважає сумнівною [4, с. 158].

Гідронім ми схильні вбачати і в літописному ойконімі *ВишньА*. Дослідники припускають, що назва поселення, вперше засвідчена 1230 року Іпатіївським літописом: «Филипъ безбожныи. зва кнАзА Данила во *Вишньню*» [12, т. II, с. 762] — це городище на лівому березі ріки Вишня, сучасне містечко Судова Вишня Мостиського району Львівської області. Про відгідронімне утворення ойконіма Л. Масенко говорить тільки як про можливе, а більш вірогідно називає версію творення назви поселення від давньоруського *вышьнии* «верхній» [4, с. 32].

Третій принцип називання поселень давньої Галичини — номінація через відображення в назвах поселень індивідуальних особливостей (ознак) самого населеного пункту. Один із способів реалізації цього принципу номінації засвідчений ойконімами, що прямо вказують на тип поселення: *Городок*, *Звенигород*.

Городок (*Городкъ*), місто в Галицькій землі на місці сучасного Городка, райцентру Львівщини. Засвідчено ойконім в Іпатіївському літописі 1213 року: «и посла Дмитра. Мирослава. Михалка Глѣбовича. противоу имъ у *Горокоу*» [12, т. II, с. 733].

Давньоруський апелятив *городокъ* «невелике укріплене поселення», утворений за допомогою суфікса *-ък-* від *городъ* (<**gordъ*) послугував мотивом творення однойменного оніма [4, с. 45]. Скандинави навіть називали Русь *Gardariki* «країна міст (городів)» [14, с. 52].

Компонент *-город* вказує на тип поселення і в літописному ойконімі *Звенигород* (*Звенигородъ*) (сучасне село *Звенигород* Пустомитів-

ського району Львівської області). Перша згадка про нього в Лаврентіївському літописі датується 1086 роком: «Ярополкъ же съде Володимери. и пересѣдев мало дни. иде *Звенигороду*» [13, т. I, с. 206].

І. Железняк та Л. Масенко, апелюючи до В. Ташицького, М. Фасмера, В. Никонова, С. Роспонда, бачать в ойконімі *Звенигород* давньоруське (спільнослов'янського характеру) *звенигородъ* (*<звѣнигordъ) «укріплене місце, де дзвонили під час наближення ворога» [4, с. 62]. Для В. Нерознака не видаються переконливими ні версії С. Роспонда («в момент наближення недруга дзвонили тривогу»; «у межах міста знаходилася церква, в якій дзвонили в дзвони»), ні М. Фасмера («укріплене місто, в якому при наближенні небезпеки дзвонили для повідомлення навколишніх жителів»). Наголосивши, що перший елемент імені досить часто зустрічається в гідронімії, дослідник припускає, що назва міста пов'язана з назвою ріки від кореня *звѣнь- [10, с. 76–77].

Д. Бучко, розглядаючи українські ойконіми з компонентами *-город/-град* та *-ніль/-поль*, *-нілля*, *-поле* наголошує, що значна продуктивність назв поселень з компонентом *-город* у Київській Русі є свідченням, як писав С. Роспонд, високого ступеня «адміністративного та організаційного розвитку» тодішньої державності русичів. Власне цей другий член *-город* і вказує на функцію таких давніх назв як назв «культурних» [14, с. 52; 1, с. 281].

Серед галицьких літописних поселень немає ойконімів, названих за четвертим принципом: через відображення в них економічно-виробничих, суспільно-політичних факторів та пам'ятковості. Та це і не дивно. Економічно-виробничі та суспільно-політичні чинники в період Галицького та Галицько-Волинського князівств мало впливали на виникнення назв населених пунктів. Навіть за даними реєстру поселень Галицької землі 1670 року виявлено лише три такі ойконіми [1, с. 355].

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Літописні галицькі ойконіми періоду Галицького та Галицько-Волинського князівств виникли шляхом використання трьох принципів номінації: через відображення в їх назвах зв'язку з іменуванням окремої особи (*Галич*, *Збираж*, *Теребовль*, *Толмач*, *Удеч*; *Андрѣєвъ*, *Большеєвъ*, *Даниловъ*, *Кучелминъ*, *Львовъ*, *Микулинъ*, *Моклековъ*, *Рогожина*, *Станьковъ*, *Щекътовъ*); через відображення в їх назвах зв'язку з назвами інших географічних об'єктів (*Броды*, *Бѣлзъ*, *Коломыя*, *Соли*;

ВишньА, ТисмАницА); через відображення в їх назвах індивідуальних ознак самого населеного пункту (*Городъкъ, Звенигородъ*). Домінуючим виявився перший принцип, який прямо передає відношення «об'єкт — людина».

Серед літописних поселень немає ойконімів, названих за четвертим принципом: через відображення в них економічно-виробничих, суспільно-політичних факторів та пам'ятковості (такі поселення новіші та новітні за часом заснування).

Від XI і до перших десятиліть XIV ст. галицькі, а відтак і галицько-волинські землі залишалися краєм розвиненої економіки, яскравої і самобутньої культури [8]. Тож у писемних джерелах подальших років з'являються відомості про сотні не засвідчених раніше поселень. Про них — наші майбутні розвідки.

Список використаної літератури

1. Бучко Г., Бучко Д. Исторична та сучасна українська ономастика : Вибрані праці / Ганна Бучко, Дмитро Бучко. — Чернівці : Букрек, 2013. — 456 с.
2. Грінченко Б. Словарь української мови / Збір. ред. журн. «Киевская старина» : [надр. з вид. 1907–1909 рр., фотомех. способом]. — К.: Вид-во АН УРСР, 1958–1959. — Т. 1–4.
3. Гумецька Л. Л. Нарис словотворчої системи української актової мови XIV–XV ст. / Л. Л. Гумецька. — К. : В-во АН Української РСР, 1958. — 298 с.
4. Етимологічний словник літописних географічних назв Південної Русі / [відпов. ред. О. С. Стрижак]. — К. : Наукова думка, 1985. — 254 с.
5. Исаевич Я. Д. Из истории культурных связей Галицко-Волынской Руси с западными славянами в XII–XIV вв. / Я. Д. Исаевич // Польша и Русь. — М. : Наука. — С. 261–275.
6. Карпенко Ю. О. Топонімія Буковини / Ю. О. Карпенко. — К. : Наукова думка, 1973. — 238 с.
7. Котович В. Літописні ойконіми Галицького та Галицько-Волинського князівств: посесивні утворення на -ів, -ин / Віра Котович // Рідне слово в етнокультурному вимірі : Зб. наук. праць. — Дрогобич : Посвіт, 2014. — С. 13–21.
8. Котович В. Ойконіми Галицького та Галицько-Волинського князівств: посесивні архаїчні утворення на -*jъ / Віра Котович // Проблеми гуманітарних наук : Зб. наук. праць. — Дрогобич : Вид. відділ ДДПУ імені Івана Франка, 2014. — Вип. 34. Філологія. — С. 74–87.

9. Морошкин М. Я. Славянский именовослов или собрание славянских личных имён в алфавитном порядке / М. Я. Морошкин. — СПб., 1867. — 213 с.
10. Нерознак В. П. Названия древнерусских городов / В. П. Нерознак. — М. : Наука, 1983. — 208 с.
11. Патерик Киево-Печерского монастыря. — СПб. : Императ. археогр. комис. — 1911. — Т. II. — 274 с.
12. Полное собрание русских летописей. Ипатьевская летопись. — М. : Изд-во вост. лит. — 1962. — Т. II.
13. Полное собрание русских летописей. Лаврентьевская летопись. — М. : Изд-во вост. лит. — 1962. — Т. I.
14. Роспонд С. Структура и стратиграфия древнерусских топонимов / С. Роспонд // Восточнославянская ономастика. — М. : Наука, 1972. — С. 9–89.
15. Словник гідронімів України / [ред. кол. А. П. Непокупний, К. К. Цілуйко, О. С. Стрижак]. — К. : Наукова думка, 1979. — 780 с.
16. Худаш М. Л. Українські карпатські і прикарпатські назви населених пунктів (Утворення від слов'янських автохтонних відкомпонитних скорочених особових власних назв) / М. Л. Худаш. — К. : Наукова думка, 1995. — 362 с.

Котович В. В.

*кандидат филологических наук, доцент
доцент кафедры филологических дисциплин и МПНШ
Дрогобычского государственного педагогического
университета имени Ивана Франко
e-mail: virako@ukr.net*

ЛЕТОПИСНЫЕ ОЙКОНИМЫ ГАЛИЧИНЫ: ПРИНЦИПЫ НОМИНАЦИИ

Резюме

В статье проанализированы летописные ойконимы, локализованные на территории бывшего Галицкого и Галицко-Волынского княжеств и завершенные в Лаврентьевской и Ипатьевской летописях. Определены попытки идентифицировать бывшие селения с современными галицкими населенными пунктами; выяснено происхождение ойконимов; рассмотрены принципы их номинации.

Ключевые слова: *Галицкое княжество, Галицко-Волынское княжество, ойконим, принцип номинации, топонимообразовательная модель.*

Kotovych V.

Ph.D., Associate Professor

Department of philological sciences and MVPSH

Drohobych State Pedagogical

University named after Ivan Franko

e-mail: virako@ukr.net

CHRONICLE OYKONOMY OF GALICIA: PRINCIPLES OF NOMINATIONS

Abstract

The article analyzes chronicle oykonymy, located in the former Galician and Galicia-Volyn principality and certified Laurentian and Hypation Chronicle. The purpose is to consider ways nomination ancient Galician settlements analyze the principles of their nomination. Achieving required the following tasks: collect chronicle oykonymy Galician and Galicia-Volyn principality; consider oykonymotvirni models within which witnessed Galician oykonymy; find out which principles implemented nomination chronicles oykonymy. The object is chronicle oykonymy, namely Galician and of Galicia-Volyn principality, the subject of the analysis — principles of their nomination. Outlined attempts to identify old settlement with modern Galician localities; details unclear origin oykonymy. The findings summarized that chronicles' oykonymy of Galicia was nominated by three principles: through to display their names in connection with the naming of the individual; through display their names in connection with the names of other geographic features; through the display of their names of individual features of the locality.

Key words: *Galician principality, Galicia-Volyn principality, oykonym, principle nomination, toponym word-building model.*

Надійшла до редакції 11.06.2015